

[Per Hækkerup.]

nødt til at søge sig andre midler til at varetage deres interesser, hvis de ikke skal sakke agterud i indkomstudviklingen.

Vi finder altså, at regeringens forslag er helt utilfredsstillende. Ja men hvad så? Hvad vil så socialdemokratiet? Hvad har vi at sige i denne situation?

Vi har følgende at sige. For det første: vi har hverken lod eller del i de vanskeligheder, regeringen har skabt for landet. Vi havde en rigtig politik, som regeringspartierne torpederede. Vi protesterede imod, at regeringspartierne lavede en urigtig politik, da de ophævede obligationsrationeringen, det er roden til alle de vanskeligheder, vi har på kapitalmarkedet og i valutabalancen. Og man kan ikke komme og forlange af os, at nu skal vi, efter at regeringen har bragt os ud i det uføre, komme og redde den. Den skal overhovedet ikke reddes. Og den kan ikke redde sig selv ud af det. Den kan måske majorisere sig frem hen over hovedet på oppositionen og hen over hovedet på lønmodtagerne, men det er jo bare en ny og stor pind til dens ligkiste, hvis den gør det.

Vi har altså ingen lod og del i de vanskeligheder, som regeringen siger der findes. Det er dens egen politik, der har skabt dem. Vi fastslår, at regeringen siger, der ikke er akutte vanskeligheder. Der er altså ikke noget behov for nu at komme løbende til folketinget, 14 dage før vi håber på at blive hjemsendt og med vores energiske formands bestræbelser forhåbentlig bliver hjemsendt, der er ingen grund til at komme løbende her 14 dage før og sige: nu skal der hu-hej gennemføres noget, det skal ganske vist ikke virke foreløbig, bortset fra momsen — den skal vistnok virke lidt hurtigt, men det andet skal ikke virke foreløbig. Der er jo ingen fornuft i at komme på den måde.

Men jeg vil gerne tilføje: vi erkender, at der foreligger langsigtede problemer for dansk økonomi og strukturproblemer. Det har vi aldrig bestridt. I september måned, da valutasituationen var ved at løbe gras, foreslog vort partis formand, at man skulle tage en konference mellem regering, opposition og erhvervsorganisationer. Men det eneste sted, vi taler til statsministeren, er her i salen. Der er ingen drøftelser med os om noget som helst, ja, om visse tekniske enkeltheder med hensyn til forretningsord-

nen, men bortset fra det er der ikke drøftelser. Det tilbud blev afslået, på en hånlig måde oven i købet.

Jeg vil derfor sige, at man skal være helt klar over, at forudsætningen for, at socialdemokratiet vil gå ind i drøftelser med den nuværende regering, ville være, at vi havde tillid til regeringen. Det har vi ikke. Vi har ingen tillid, og vi er i overensstemmelse med det store flertal af den danske befolkning i denne mangel på tillid. Tilliden til regeringen er ikke helt nul, for man har vel tillid til sig selv, men bortset fra den lille tilslutning er den nul i den danske befolkning. Der må en ny regering til, jo før jo bedre.

Hvad ville socialdemokratiet have gjort, hvis vi havde haft ansvaret? Vi ville for det første have gennemført den politik, som vi foreslog i 1967. Vi ville derudover sige, at vi er villige til at gå ind i en drøftelse af en indkomstpølse — vi har aldrig afvist det — men ikke en indkomstpølse med den slagside, man nu præsenterer os for. Vi lavede indkomstpølse med helhedsløsning i 1963, vi foreslog indkomstpølse i december 1967, så vi ville naturligvis ikke afvise en indkomstpølse. Men den skal være socialt afbalanceret.

Vi er indforstået med, at som et led i en sådan helhedspølse må der skabes øget tilgang af kapital her i landet. Men vi er også af den opfattelse, at det ikke hjælper med de generelle midler, når man vil fordele denne kapital anvendelse. Man må disponere ud fra, hvad der gavner eksporten, og hvad der gavner de erhverv, der konkurrerer med importen, og ikke fordele dem rundeligt til alle. Vi har tidligere foreslået, at regeringen skulle føre en selektiv, som det hedder med et smukt fremmedord, rentepølse. Vi er indforstået med at overveje låntagningen i udlandet, og hvorledes den efterhånden ikke blot kan planlægges, men også afvikles.

Vi ønsker som en meget væsentlig bestanddel i en indkomstpølse, at man også tager fat på jord- og ejendomspriserne. Jeg har her en statistik, der viser, at stigningen i ejendomsværdien for ejendomme, der ikke har gennemgået reelle forbedringer, fra 1965 til 1969 har været 54 milliarder kr. 54 milliarder kr. på 5 år! Det er et ganske klækkeligt beløb. Det giver indkomstmuligheder, det giver købekraftmuligheder, det giver